

Dragi druže Slavko,

Borbačka organizacija Banja Luke stavila mi je u zadatak i u dužnost da ti danas ovog tmurnog i teškog pooblijeđenova uputim poslednje pozdrave, sjećanja iz davne i nedavne prošlosti, vezana za Tebe, za Tvoj život i za Tvoju borbu.

Baš sada, ovog momenta, u ovim teškim trenucima pred očima mi treperi jedna traka, vraća se u prošlost, ponovno dolazi i odnosi slike iz Tvoje mladosti. Ondašnji dječaci s Mejdana, često puta zadržljivih kratkih hlača gledali su stasita i lijepa mladice Slavka, kako u predvečerje korača današnjom Ulicom Fehreta Dedića i odlazi da u teškom i naporom ugestiteljskom poslu provede noć, te da se nakon toga umoran, u zoru vraća gore u Petek svojoj majci Mari. S naporom radom je počela Tvoja rana mladost. U ovom teškom poslu drugovao si s pjesmom i muzikom pa si tako razgaljivao životne tegobe. Zbog izvanrednog dara i rijetkosti, kao mladi radnik si išao na muzičke konzervatorije u Austriju i Mađarsku, ali si se zbog novčanih poteškoća morao vraćati u Banja Luku i nastavljati teški i naporni posao. Nošen žarkim željama mučen i intelektulanom žeđi, nastojanjima da upoznaš ljude, da se obogatiš saznanjima, još u ranoj mladosti krenuo si /kako se u onaj vrijeme govorilo/ u svijet. Boravio si i radio u više gradova naše zemlje. Jednostavan i topao pristup čovjeku, lagano uklađanje u novu društvenu sredinu amatrao si i gojio kao kulturnu vrlinu. Visoke držanje i golemo JA, frazerstvo i demagogija činili su te gojovnim, pa si upravo zbog ovog soja ljudi i otišao na barikade revolucionarnog radničkog pokreta u crveni Pelagić i crveni Berac. Odmah po okupaciji naše zemlje borio si se i stradao u ilegalnom pokretu Banja Luke, da bi iz njega krenuo u vrleti planina Černice, Vlašice, Ulonca, Borija, Ljubice, Motajice, Majevice, Konjuha, Cera, Avale i Fruške Gore i cručanu borbu okončavao u ravninama Srema.

Oko 985 noćnih akcija i marševa izvršio si sa svojim drugovima u 12. Krajiškoj narodno-oslobodilačkoj udarnoj brigadi. Istoričar je o Mečavinoj brigadi, u kojoj si Ti druže Slavko ratovao zabilježio: "Tragajući za dokumentima o 12. Krajiškoj narodno-oslobodilačkoj udarnoj brigadi naišao sam na podatke, koji

su potvrdili moje uvjerenje, da je riječ o jednoj po mnogo čemu specifičnoj jedinici našeg narodno-oslobodilačkog rata." Istoričar još kazuje, da ste vi u Bečavinoj brigadi najčešće s bombom u ruci, brzo i munjevito riješavali ishode borbe, ali uz neposredno učešće lične hrabrosti starješina i komunisti. Tvoja ratna odlikovanja i druga priznanja kazuju da si kao polkovešar čete i oficir OZU-e brigade upravo uvijek bio tamo gdje je najteže. Zbog istinske skromnosti o ovim teškim danima si rijetko govorio. Znao si da naša borba u stvari predstavlja strpljivu, dugoročnu i optimističku radost. Upravo si zbog ovoga i u životu bio takav. Do posljednjeg dana si ljudima govorio lijepe riječi. S buketima pažnje si se odnosio prema medicinskom osoblju, svima koji su bili kraj Tebe.

Danas često puta čujemo "Fusti ga on ima slabe živce i tada se zbog toga oprostite i uvrede. Ali, ti si druže Slavko sa čovjeka imao živaca i orca, pa i onda kada ti je bilo najteže.

O bratstvu i jedinstvu nisi puno govorio. I ovo si životom potvrdjivao, jer si podjednako volio Đinka Podgornika, Hilariju Hadžišabića, Ibrahima Henu Katanu, Rajka Jorgića, Milana Gojića i Gojka Popovića.

Ranije, a i danas se ponekad kaže: Eto, što ti je čovjek. Od zemlje je postao i zemlja ga sebi uzima - Ne, i ne čovjek, to gordo zvuči. Ovu veliku i pravu istinu rekao je neumrlji Maksim Gorki. Upravo nošen ovom istinom, ti si kroz život koračao. Ljudi su ti zbog toga odavali priznanja i jednostavno te zvali drugarčina Slavko, što znači da si bio drug i više od toga. Ove prave ljudske vrline danas ne odlaze s Tobom, one su ostale među ljudima, jer si ih sijao širom naše zemlje.

Ehka ti je vječna slava i hvala druže Slavko.

Ljilja Lukin. 24. 2. 1947.

Gusti Vikić

Možu da kažu o Slavku više:

- Lica, koja se spominju
- Mustafa Kušević
- Jozo Beljan
- Kiko Kobaslić